

Witte Donderdag 2020   **ds. Martine Nijveld**
Uitzending vanuit de Maranathakerk

Inleiding op de dienst:

Witte Donderdag is een halte op een weg.
Op deze avond begint onze tocht van drie dagen.
Een tocht die ons brengen zal naar de vreugde van de Paasmorgen.
We lopen mee in de stoet van mensen,
die op weg gaat naar het land van de vrijheid.
We gaan met Jezus mee op zijn weg van dienen en delen en samen.
De verte wenkt: licht, een nieuwe dag, toekomst.
Maar de weg is lang.
Geen wijn en brood dit keer,
alle andere jaren vast onderdeel van deze viering,
maar dit keer niet mogelijk door de coronacrisis,
je zou kunnen zeggen dat we vasten, ook nu het Pasen wordt,
we feesten vastend, solidair proberen we te zijn met velen die op dit moment
niet kunnen proeven aan het volle leven, voor wie het dagelijks brood anders is, en de wijn
van de vreugde niet tintelt - we leven als het ware 'op water en brood'.

Lezing uit het Evangelie: Johannes 13: 1-15

Meditatie:

Lieve mensen,

in mijn boekenkast staat een boekje van Laura Reedijk,
zij was als pastor verbonden aan, zoals we toen nog zeiden,
een verzorgingstehuis in Zeist, een boekje
met de titel 'De Aanraking'.
Het boekje is uit 1986.
Op de voorkant staat het schilderij 'Het Joodse bruidje' van Rembrandt,
een mooi voorbeeld van tedere aanraking.

Ik moest aan dit boekje denken
nu in deze tijd aanraking niet of alleen anders kan,
nu we afstand moeten houden.
Die anderhalve meter zit er ondertussen behoorlijk in...

Het woord 'huidhonger' hoor je in deze tijd
met regelmaat in de media:
een woord dat het verlangen
beschrijft naar contact, naar aangeraakt worden,
en dat vertelt hoe sterk dat verlangen kan
zijn als we een tijdlang zonder fysiek contact door het leven gaan.

Het boekje 'De aanraking' van Laura Reedijk
noemt diverse vormen van
goede aanraking:

een kus, een handdruk, wassen en aankleden,
haar kammen, en ook de zalving voor een zieke of voor een stervende,
heilzame aanrakingen...
Samen zijn als groep, samen eten,
koffie drinken na de dienst, een hand op je schouder,
een arm om je heen...

Laura Reedijk noemt in dit verband ook het verhaal van de voetwassing,
dat wij vandaag lezen.

Jezus staat op van tafel,
doet zijn bovenkleed af,
slaat een linnen doek om
en giet water in een waskom.
En dan begint hij de voeten van zijn leerlingen te wassen
en droogt hij ze af
met de doek die hij omgeslagen had.

Hij geeft hier handen en voeten aan het evangelie, aan de blijde boodschap.

Niet alleen in de bijbel vertellen voeten hele verhalen...

Je voeten vertellen van de weg die je gaat,
ze vertellen van dansen en springen, van struikelen en strompelen...

Het zijn voeten, die zich snellen naar een ander:
wat te denken van de voeten van de mensen die werken in de zorg,
of van de postbodes, die meer post te verstouwen hebben dan anders...
Voeten die heil brengen...

Voeten vertellen van uitglijden,
de uitglijders die je maakte, wegen die je liever
niet ingegaan was, van je stoten tegen een ander, pijn oplopen...
Ze vertellen van struikelen, pootje gehaakt worden...
Kromgegroeide, stukgelopen, vermoeide voeten, bezeerd, beschadigd.

Voeten vertellen van de dagen dat je rechtop staat, vrolijk je weg gaat,
helemaal jezelf, én van sjokken en sjouwen, altijd maar onderweg, van sjokken door de
woestijn, de woestijn van het leven...

Ze vertellen van het vuil van de straat, van de wereld,
dat aan je voeten blijft kleven,
en van het spoor dat je nalaat in het leven van andere mensen...

Jezus neemt die voeten in zijn handen, wast ze, droogt ze, met een linnen doek.
Grote zorg om voeten, grote zorg om mensen, grote tederheid.
De zorg om mensen drijft hem voort.
Hij buigt voor zijn mensen.

Een paar hoofdstukken eerder horen we hoe ook zijn eigen voeten verzorgd worden: Maria (zus van Martha en Lazarus) zalft zijn voeten, met kostbare olie, en droogt ze af met haar haar, de goede zachte geur vervult heel het huis.

Tedere verhalen vol aanraking.

Nu alles even anders is, zoeken we ook naar andere vormen van aanraking.

Ik moet denken aan die man die met zijn verrekijsker naar zijn vrouw in het verpleeghuis tuurde, zij op het balkon, hij zwaaiend.

En van een gezin uit onze gemeente kreeg ik een stapel kleurplaten, meer dan twintig, om weg te geven aan anderen, mensen alleen, mensen aan huis gebonden.

Daarop stond:

we hopen dat deze tekening voor een glimlach zorgt.

We zoeken in deze ándere tijden naar andere wegen.

En daarom besluit ik deze overdenking met een oproepje:

als u pen en papier bij de hand hebt, probeer dan een zegenwens, een vredeswens op te schrijven, een paar goede woorden, en geef deze wens vanavond of morgen door aan een ander,

via de post, de mail, een appje, of hoe dan ook.

Als goede aanraking.

Handen en voeten geven aan het evangelie. Amen.

Woorden op weg naar de Goede Vrijdag:

We gaan een weg van drie dagen, een tocht die ons brengen zal naar de vreugde van de paasmorgen. Morgen vervolgen we onze weg.

Op de Goede Vrijdag staan we stil bij de weg die Jezus ging, door de diepte, door het duister. Liefde en solidariteit tot het einde.

De weg van een dienaar.

We bidden

dat God ons allen

in zijn hoede houdt,

dat Zij ons kent

en onze naam bewaart,

dat Hij ook ons op handen draagt,

op de vleugels van zijn liefde.

Zo zegene ons de Eeuwige,

vandaag en morgen,

nu en altijd.

Amen.